

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย เรื่องความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา
ปีการศึกษา 2526 - 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย วิธีดำเนิน
การวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา
ปีการศึกษา 2526 - 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา
ปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526,
2527 และ 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรเป็นผู้ที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2526-
2528 จากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา ในจังหวัดภูเก็ต ชลบุรี และ
สุราษฎร์ธานี จำนวน 42 โรงเรียน และกำลังประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยว จำนวน 211
คน สุ่มโดยการเลือกแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสัมภาษณ์ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ
ซึ่งสร้างขึ้นโดยนำเนื้อหาจากหนังสือ English Is Fun, และหนังสือภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยว มาวิเคราะห์หาคำหรือประโยคที่จำเป็นสำหรับการใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ฉบับ

จะแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปและข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 2 ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีจำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ปลายเปิดเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการไปสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรด้วยตนเอง เป็นเวลา 45 วัน ตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม 2532 - 21 กุมภาพันธ์ 2532

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยทำแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปและข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษมาจำแนกเป็นหมวดหมู่แล้วหาค่าร้อยละ

4.2 ผู้วิจัยนำข้อมูลของแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษใน

ส่วนที่ 1 หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อหาความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา เปรียบเทียบความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบการศึกษาในปี 2526 - 2528 ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยการทดสอบค่า F ตามวิธีของ เซฟเพ

ส่วนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ผู้วิจัยนำมาจัดหมวดหมู่แล้ว เสนอ เป็นความ เรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปและข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

สถานภาพทั่วไป ตัวอย่างประชากรทั้งหมด 211 คน เป็นชายร้อยละ 60.7 หญิงร้อยละ

39.3 จากประชากรทั้งหมดนี้มาจากเมืองพัทยาร้อยละ 38.4 เกาะสมุยร้อยละ 34.6 และอำเภอกระบุรีร้อยละ 27.0 ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 47.4 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 25.26 รองลงมาร้อยละ 32.2 จบการศึกษาระดับปริญญาโท และส่วนน้อย 19.4 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 47.4 ประกอบอาชีพในธุรกิจการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตได้ภายในประเทศ รองลงมาร้อยละ 29.9 ทำธุรกิจภัตตาคาร ร้านอาหาร และส่วนน้อยร้อยละ 22.7 ทำธุรกิจการขนส่งภายในประเทศในด้านประสมการณการทำงาน ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.3 มีประสบการณ์การทำงานมาแล้ว 1 ปี รองลงมาร้อยละ 32.7 ทำงานมาแล้ว 2 ปี ร้อยละ 15.2 ทำงานมาแล้ว 3 ปี ส่วนที่น้อยร้อยละ 11.8 ทำงานมาแล้ว 4 - 5 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรทั้งหมดร้อยละ 100 ตอบว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์มาก เพราะมีโอกาสนำไปใช้ในการประกอบอาชีพเป็นประจำ แต่ความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนไม่เพียงพอต่อการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ การนำประโยคหรือคำศัพท์จากที่เคยเรียนในโรงเรียนมาใช้ในการประกอบอาชีพนั้นร้อยละ 93.4 ตอบว่านำมาใช้ได้เล็กน้อย และมีตัวอย่างประชากรถึงร้อยละ 50.7 มีความคิดเห็นว่าคุณเองมีความสามารถในการฟังและพูดอยู่ในระดับดี และอีกร้อยละ 42.7 มีความคิดเห็นว่าคุณเองมีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ตัวอย่างประชากรร้อยละ 99.5 ต้องการให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ตัวอย่างประชากรทั้งหมดร้อยละ 100 ไม่เคยฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ หรือการฝึกอบรมที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเลย แต่วิธีการเรียนรู้การฟังและพูดภาษาอังกฤษใช้ในการประกอบอาชีพนั้น ตัวอย่างประชากรทั้งหมด ร้อยละ 100 ตอบว่าเรียนโดยการถามและจดจำจากที่ชาวต่างประเทศพูด รองลงมาร้อยละ 96.20 ถามและจำจากเพื่อน และร้อยละ 0.94 เรียนจากผู้จัดการหรือนายจ้าง นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว มีตัวอย่างประชากรถึงร้อยละ 26.54 ที่พูดภาษาจีนได้ รองลงมาร้อยละ 25.59 พูดภาษาญี่ปุ่นได้ ร้อยละ 18.48 พูดภาษาฝรั่งเศส และอื่น ๆ คือ ภาษามาเลเซีย อีกร้อยละ 0.94

2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526 - 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

เมื่อนำคะแนนความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาของตัวอย่างประชากรแต่ละคน เทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น พบว่าตัวอย่างประชากรจำนวนร้อยละ 92.4

มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษในระดับ 1 คือ มีความสามารถในการสื่อสารได้เข้าใจ โดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบแต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ รองลงมาคือ ตัวอย่างประชากรจำนวนร้อยละ 5.2 มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ 2 คือ มีความสามารถในการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และตัวอย่างประชากรจำนวนร้อยละ 2.4 มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ 0 คือ ไม่มีความสามารถในการสื่อสาร

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาทั้งหมดจากการตอบแบบสัมภาษณ์ทั้ง 15 ข้อ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 1.076 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละข้อพบว่า แบบสัมภาษณ์ข้อที่ 5 ซึ่งถามเกี่ยวกับอัตราค่าโดยสาร How much is the fare? มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ซึ่งเป็นค่าสูงสุด รองลงมาคือข้อที่ 8 เกี่ยวกับการถามชื่อ What's your name? มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.4 ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือข้อที่ 13 เกี่ยวกับความต้องการสินค้าอย่างอื่น Is there anything else? มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .54

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาในอำเภอกระทุ้งเมืองพญา และอำเภอเกาะสมุย จากการตอบแบบสัมภาษณ์ทั้ง 15 ข้อมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ .98, .94 และ 1.09 ตามลำดับ ตัวอย่างประชากรในอำเภอกระทุ้งเมืองพญา และอำเภอเกาะสมุย มีความสามารถตอบแบบสัมภาษณ์ข้อที่ 5 ซึ่งถามเกี่ยวกับอัตราค่าโดยสาร How much is the fare? มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.00 ข้อที่ 13 ถามเกี่ยวกับความต้องการสินค้าอย่างอื่น Is there anything else? เป็นข้อที่ตัวอย่างประชากรในอำเภอกระทุ้งเมืองพญา และอำเภอเกาะสมุย มีค่าเฉลี่ยของระดับความสามารถต่ำสุดคือ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ .49 และ .53 แต่ตัวอย่างประชากรเมืองพญาที่มีความสามารถต่ำสุดในการตอบข้อที่ 7 How are you today? มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .54

การวิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 พบว่าตัวอย่างประชากรที่จบปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษรวมทุกข้อ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพบว่าตัวอย่างประชากรที่จบในปีการศึกษา 2526 และปีการศึกษา 2527 มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษสูงกว่า ตัวอย่างประชากรที่จบในปีการศึกษา 2528 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนตัวอย่างประชากรที่จบในปีการศึกษา 2526 และปีการศึกษา 2527 มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา จากข้อมูลการสัมภาษณ์แบบปลายเปิดเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษในสถานการณอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ตอบมาแล้วในส่วนที่ 1 พบว่าลักษณะของสถานการณหรือประโยคที่ตัวอย่างประชากรที่ประกอบธุรกิจแต่ละประเภทนำไปใช้นั้น เป็นสถานการณหรือประโยคที่นอกเหนือจากหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 และมีบางประโยคหรือวลีที่ใช้ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาสามารถนำมาจัดหมวดหมู่ของสถานการณได้ดังต่อไปนี้

1. การเชิญชวนชาวต่างประเทศให้สนใจสินค้าหรือบริการโดยตัวอย่างประชากรจะใช้คำศัพท์ที่ชี้ให้เห็นว่าสินค้าหรือบริการของตนดีและน่าสนใจ เช่น ใช้คำว่า very good, new, strong, very nice, beautiful very cheap, no problem. ฯลฯ

2. การแนะนำเกี่ยวกับการใช้สินค้าหรือบริการ เมื่อชาวต่างประเทศสนใจสินค้าหรือเข้ารับบริการแล้วตัวอย่างประชากรจะแนะนำเกี่ยวกับการใช้สินค้าหรือบริการกับชาวต่างประเทศเพื่อป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น หรือตกลงสัญญากันว่าถ้ามีปัญหาใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ ดังนั้นประโยคที่ใช้คือ Can you swim? Drive slowly. You not go over there have stone, Stop red one. If have accident, something broken you pay. ฯลฯ

3. การต่อรองราคาสินค้าเป็นสถานการณสำคัญที่ตัวอย่างประชากรที่ประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยงทุกคนต้องนำไปใช้ ประโยคที่ใช้จึงพยายามพูดเพื่อที่จะไม่ให้ขายสินค้าขาดทุน ประโยคที่ใช้ เช่น If you buy many I come down for you. How much you give me? I loss money, please say one more. ฯลฯ

อภิปรายผล

1. สถานภาพทั่วไปและข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างประชากรที่จบการศึกษา 2526 แล้วเข้าทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยง มีจำนวน 100 คน ปีการศึกษา 2527 มีจำนวน 41 คน และปีการศึกษา 2528 มีจำนวน 70 คน แต่เมื่อพิจารณาจากประสมการณเข้าทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยง พบว่าตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 40.3 และ 32.7 เพิ่งจะเข้ามาทำงานได้ 1-2 ปี เท่านั้น แสดงว่าผลจากการประกาศให้ปี 2530 เป็นปีท่องเที่ยวไทย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ขยายตัว มีการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้ผู้จบชั้นประถมศึกษาหันมาสนใจในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง

กับธุรกิจการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ดังรายงานของ ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์ (2530: 51) ชญาชัย ดวงจิตต์ (2531: 32-33) และจากการสัมภาษณ์ ม.ร.ว.วิริยาภา ช่างเรียน พบว่า หลังจากที่เริ่มประกาศในปี 2530 เป็นปีท่องเที่ยวไทย ได้มีชาวต่างประเทศเป็นจำนวนหลายล้านคนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละประมาณ 2,233 บาท จึงทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำรายได้เป็นอันดับ 1 ของประเทศ ด้วยเหตุนี้เองอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงก่อให้เกิดอาชีพและการสร้างงานใหม่ ๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาเข้ามาประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น จากข้อมูลที่ได้คาดไว้ในปีต่อ ๆ ไปก็จะมีประชากรเข้ามาประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ดังนั้นโอกาสในการนำภาษาต่างประเทศมาใช้ในการดำรงชีวิตจึงมีความสำคัญ และมีความจำเป็นมากขึ้น

องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมหรือฝึกหัดการฟังและพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นยังให้ความเห็นว่าความรู้ที่ได้จากโรงเรียนยังไม่เพียงพอสำหรับนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและจากการสังเกตของผู้วิจัยเอง พบว่าตัวอย่างประชากรจะพูดภาษาอังกฤษโดยไม่มีรูปแบบ พูดเป็นคำ ๆ ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แสดงว่าตัวอย่างประชากรลืมสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว ไม่สามารถนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ และครูผู้สอนไม่ได้เน้นการสอนภาษาในลักษณะการนำไปใช้ทั้งที่โรงเรียนตั้งอยู่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับที่ ปานดา ไซ้เทียมวงศ์ (2526: 164) กล่าวว่าผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาเป็นจำนวนมากไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ได้เท่าที่ควร เนื่องจากไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะการนำไปใช้ได้นักเรียนจึงลืมสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วทั้งหมด ดังนั้นวิธีสอนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ ทักษะการฟังและพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูต้องเน้นการฝึกทบทวน โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เข้าช่วยจนผู้เรียนเกิดความชำนาญ ซึ่งอาจจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

ตัวอย่างประชากรทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 ตอบว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์เพราะสามารถทำให้มีงานทำและมีรายได้เพิ่มมากขึ้น และจากการที่ได้มีโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นประจำ มีตัวอย่างประชากรคิดเป็นร้อยละ 50.7 ตอบว่ามีความสามารถในการฟังและพูดได้ดี จากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรตอบว่า เวลาที่พูดติดต่อกับชาวต่างประเทศ ชาวต่างประเทศเข้าใจดีและขายสินค้าหรือบริการได้ รองลงมาร้อยละ 42.7 ตอบว่ามีความสามารถในการ

ฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดีปานกลาง และมีเพียงร้อยละ 6.6 ที่ตอบว่ามีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี แสดงว่าส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่อุปสรรคสำคัญในการที่จะติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวที่อำเภอเกาะสมุยของ ภราดร รัตนกุล (2531: 53) เกี่ยวกับทัศนคติของคนไทย เรื่องการใช้ภาษากับชาวต่างประเทศพบว่าไม่ใช่อุปสรรค ถึงแม้จะพูดไม่ค่อยได้ก็สามารถใช้ภาษาไปได้พอเข้าใจ ซึ่งความสามารถในการสื่อสารลักษณะเช่นนี้ ตรงกับคำกล่าวของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ชาริญญอง (Savigon 1983: 35-46) อมรา แสงจันทร์ (2524: 13-15) และ อัจฉรา วงศ์โสธร (2527: 127-128) ที่ว่ากลวิธีที่จะพลิกแพลงภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร เช่น การใช้สัญญาณการแสดงออกโดยกิริยาท่าทาง หรือใช้น้ำเสียง ฯลฯ ให้ผู้รับสามารถเข้าใจได้ ก็ถือเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารเช่นกัน

จากการวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า ตัวอย่างประชากรไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารอย่างเดียว แต่ยังสามารถที่จะใช้ภาษาฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น และมาเลเซียได้อีกด้วย ที่มีชาวต่างประเทศหลายชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก เช่น มาจากสหรัฐอเมริกา เยอรมัน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น อิตาลี มาเลเซีย ฮองกง ไต้หวัน ฯลฯ ตัวอย่างประชากรได้ให้ความเห็นว่าชาวต่างประเทศส่วนใหญ่จะพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ เช่น ชาวญี่ปุ่น จีน ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ จึงทำให้ตัวอย่างประชากรต้องหัดจำประโยคต่าง ๆ ที่ชาวต่างประเทศพูด ซึ่งตรงกับข้อคิดเห็นที่ผู้วิจัยได้จากการสัมภาษณ์ วรรณภา วรรณศรี ซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ของสำนักงานการประถมศึกษาเมืองพัทยา และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าชาวต่างประเทศบางคนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ที่พัทยาชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ญี่ปุ่น เกาหลี ดังนั้น ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่จะไม่ใช้ภาษาอังกฤษประกอบอาชีพมากนัก แต่จะใช้ภาษาจีนและญี่ปุ่น เป็นภาษาที่ใช้ในการประกอบอาชีพแทน จึงทำให้ตัวอย่างประชากรในแถบพัทยา จังหวัดชลบุรี พูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากต้องพยายามพูดให้ได้หลายภาษา และเช่นเดียวกัน จากการสังเกตของผู้วิจัยก็พบว่าตัวอย่างประชากรในอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี และอำเภอกระบุรี จังหวัดภูเก็ต ก็เริ่มจะใช้ภาษาต่างประเทศหลาย ๆ ภาษา เช่น ภาษาอิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมัน สนทนากับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาเหล่านี้

จากผลการวิจัยพบว่าตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 93.4 ให้ความเห็นว่านำความรู้ที่เรียนในระดับประถมศึกษามาใช้ได้น้อยมาก ดังนั้นตัวอย่างประชากรทั้งหมดคิดเป็น

ร้อยละ 100 จึงเรียนรู้การฟังและพูดภาษาอังกฤษโดยการถามและจำประโยคและสำนวนที่ชาวต่างประเทศพูดรองลงมาคิดเป็นร้อยละ 96.20 เรียนรู้การฟังและพูดภาษาอังกฤษโดยการจำประโยคและสำนวนจากเพื่อน ๆ ที่ประกอบธุรกิจด้วยกัน นอกจากนี้ยังเรียนรู้โดยการถามจากพ่อแม่ พี่น้อง มีคุณเทสก์ และนายจ้าง แสดงว่าการที่ตัวอย่างประชากรได้สนทนากับชาวต่างประเทศจะเป็นประสบการณ์ตรง ตัวอย่างประชากรได้รับและฝึกหัดจนเกิดความเคยชินกับคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ จนจำได้ แต่เป็นการจำแบบท่องจำโดยนำคำศัพท์มาพูดเป็นคำ ๆ ต่อ ๆ กัน เช่น Over there you can walk but not long. หรือ What you want something to drink or eat? แต่อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 99.5 ให้ความเห็นว่า ควรจะมีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพราะถึงแม้ว่าความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ แต่เมื่อได้สนทนากับชาวต่างประเทศก็สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะมีพื้นฐานความรู้มาบ้างแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่าตัวอย่างประชากรทั้งหมดร้อยละ 100 ตอบว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากในการนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ

2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา เมื่อนำคะแนนของตัวอย่างประชากรแต่ละคนที่ได้จากการสัมภาษณ์มา เทียบกับระดับคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น พบว่าตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 92.4 จากจำนวนทั้งสิ้น 211 คน มีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ 1 คือ มีความสามารถในการสื่อสารได้เข้าใจโดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบแต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ มีเพียงร้อยละ 5.2 เท่านั้น ที่มีความสามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และร้อยละ 2.4 ไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาเหตุที่เป็น เช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการดังนี้

ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบันซึ่งยึดการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและ เชื่อว่า เป็นแนวการสอนที่นักเรียนสามารถรับประสบการณ์จากการเรียนได้มากที่สุด และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ ดังนั้นการที่ครูขาดประสบการณ์และขาดความชำนาญในการสอน สอนโดยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบของการเรียนภาษา ซึ่งต้องจัด

ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของนักเรียน การสอนยังคงสอนไปตามหลักสูตร ซึ่งเป็นหลักสูตรที่จัดไว้ให้กับนักเรียนทั่ว ๆ ไป ไม่มีการพลิกแพลงให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ไม่สอนในลักษณะของการนำไปใช้ หรือให้นักเรียนเห็นประโยชน์ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพ การสอนครูยังคงใช้วิธีการสอนแบบเดิมคือ ยังคงท่วงในเรื่องของไวยากรณ์ และที่สำคัญครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษมา จึงทำให้ขาดความชำนาญและประสบการณ์ในการสอน ครูไม่รู้อาจจะเลือกวิธีสอนแบบใดจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถที่จะนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา จรดล (2528: 13-18) และ รวงทอง ดำรงสุกิจ (2526: 103) ที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ขาดความชำนาญและประสบการณ์ในการสอน เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก จึงทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้ตรงตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ครูผู้สอนไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายในการสอนทักษะการฟังและพูดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแท้จริงแล้วการสอนทักษะการฟังและพูดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนฟัง เสียงและออกเสียงสระ พยัญชนะ และคำศัพท์ได้ สามารถฟังและเข้าใจความหมายของคำและประโยค ตลอดจนสามารถใช้คำพูดและเลือกถ้อยคำให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายตามที่ต้องการได้ (เดือนใจ แก้วโอกาส 2527: 18) และทักษะการฟังและพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการได้ยินและได้ฟังอยู่เสมอ ครูจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายนี้ จากผลการวิจัยของ กานดา จรดล (2529: 103) และ นพมาศ รัตนปริดากุล (2524: 82) พบว่าครูขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทักษะการฟังและพูด ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานครูส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนแต่ยังคงใช้ภาษาไทยสอนอยู่ตลอดเวลา อันมีจุดมุ่งหมายที่หวังจะให้ให้นักเรียนได้ฝึกการฟังและพูดเพื่อนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นเมื่อครูผู้สอนไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายนี้แล้ว ละเลยที่จะแสวงหากิจกรรม เทคนิควิธีการสอนหรือการจัดการสอนซ่อมเสริม เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารจึง เป็นเหตุให้ผู้เรียนซึ่งจบชั้นประถมศึกษามีความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี

ครูขาดความรู้ด้านวิธีสอน และการจัดกิจกรรม โดยเฉพาะในเรื่องของทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูไม่รู้จักใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธีที่จะให้เหมาะสมกับกิจกรรม

ในบทเรียน และที่สำคัญครูไม่รู้จักเลือกเนื้อหาในบทเรียนมาปรับสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ทั้งที่ครูเหล่านี้มีโอกาสในการที่จะศึกษาสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตได้มากกว่าครูในท้องถิ่นอื่น การจัดกิจกรรมทางภาษาถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน เน้นกิจกรรมนักเรียนมากกว่ากิจกรรมของครู การสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อการสื่อความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิด สติปัญญา ฝึกความกล้าในการใช้ภาษาจะเป็นผลให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น ดังนั้นการที่ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนไม่รู้จักเลือกใช้วิธีการหลาย ๆ แบบมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะ เรียนรู้ อาจจะเป็นผลให้นักเรียนไม่สามารถนำเอาความรู้ที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้ ซึ่งความเห็นของผู้วิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา จรดล (2529: 109) ที่ทำวิจัย เรื่องการศึกษาความรู้และความต้องการในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดจันทบุรี พบว่าครูมีความต้องการที่จะได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการสอนและการจัดกิจกรรม โดยเฉพาะในเรื่องทักษะการฟังและพูด แสดงว่าครูยังไม่มีความรู้ด้านวิธีสอน และการจัดกิจกรรมดีพอ ทั้งที่ครูเหล่านี้เป็นครูที่อยู่ในจังหวัดจันทบุรี ที่มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย และมีชาวต่างประเทศไปท่องเที่ยวมากจังหวัดหนึ่ง ดังนั้นครูที่อยู่ในเขตท่องเที่ยวจึงจำเป็นต้องทราบว่าลักษณะและแนวการจัดการเรียนการสอนควรแตกต่างกันไปจากที่อื่น ๆ ครูจำเป็นต้องคำนึงว่าจะนำหลักสูตรมาปรับ เนื้อหาอย่างไรและสอนโดยวิธีใดจึงจะทำให้เด็กนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง เพราะนักเรียนที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากกว่าที่อื่น การสอนจึงควร เน้นการฝึกทักษะการฟังและพูดโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการสนทนากันในสภาพการณ์ที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ให้มากที่สุด เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้

ด้านเนื้อหาวิชา เนื่องจากหลักสูตรภาษาอังกฤษเป็นหลักสูตรกลางทั่วไป มีโครงสร้างไวยากรณ์และ เนื้อหาว่าด้วยภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน โดยยึดหลักการสอนตามหมวดหมู่ของภาษาและหมวดกิจวัตรประจำวัน จัดเป็นบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานการณ์การตกท้าย การแนะนำตัว การซื้อขาย ฯลฯ ครูสามารถที่จะปรับเนื้อหาได้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นได้ ดัง เช่นสถานการณ์การซื้อขายเป็นสถานการณ์ที่สำคัญและจำเป็นของตัวอย่างประชากรที่ใช้ประกอบอาชีพในธุรกิจเหล่านี้ สถานการณ์การซื้อขายบรรจุไว้เพียง 1 บทเท่านั้น คือ บรรจุไว้ในบทที่ 5 ในหนังสือ English Is Fun, เล่ม 3 และในบทเรียนมีคำศัพท์บางคำ รูปประโยคบาง

ประโยค หรือสถานการณ์ที่จำเป็นสำหรับตัวอย่างประชากรต้องนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เกี่ยวกับการซื้อขายน้อยมาก เช่น คำว่า cheap, expensive จะมีบรรจุไว้ในภาคผนวกเท่านั้น คำศัพท์เหล่านี้จำเป็นมากสำหรับที่จะใช้ในสถานการณ์การต่อรองราคาสินค้า ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ไม่ได้บรรจุไว้ในบทเรียน ครูควรนำเอาคำศัพท์เหล่านี้มาจัดกิจกรรมให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนที่อยู่ในเขตสถานที่ห้อง ที่เราสามารถจดจำและนำไปประกอบอาชีพได้ ดังตัวอย่าง เช่นในบทเรียนจะมีบทสนทนา เกี่ยวกับการซื้อขายอยู่หลายตอน ซึ่งในแต่ละบทสนทนา เนื้อหาจะไม่จบสมบูรณ์จะขาดเป็นตอน ๆ เช่น

เริ่มจากผู้ซื้อถามหาสินค้า : Do you sell papayas?

ผู้ขาย : Yes. How many do you want?

ผู้ซื้อ : Two, please, and give me three coconuts, too.

ผู้ขาย : Is there anything else?

ผู้ซื้อ : No, that's all.

จะเห็นว่าในบทสนทนาไม่มีคำถามถึงราคาของสินค้าเลยว่ารราคาเท่าไร

ดังนั้นครูสามารถนำเอาบทสนทนาหลาย ๆ บทมาจัดเป็นสถานการณ์ใหม่ให้เหมือนสถานการณ์จริงได้ เช่น

ผู้ขาย : Good afternoon. Can I help you?

ผู้ซื้อ : Do you sell papayas?

ผู้ขาย : Yes.

ผู้ซื้อ : How much are these?

ผู้ขาย : Twelve baht a kilo.

ผู้ซื้อ : Oh! too expensive. Can I get a discount?

ผู้ขาย : O.K. Ten baht a kilo.

ผู้ซื้อ : Here's ten baht.

ผู้ขาย : Thank you. Is there anything else?

ผู้ซื้อ : No. That's all.

จากสถานการณ์จะพบว่า เมื่อครูเพิ่มให้เห็นว่าการซื้อขายนั้นไม่ใช่แค่เพียงการถามว่าสินค้าราคาเท่าไร ต้องการจำนวนเท่าไร เท่านั้นที่สำคัญ การต่อรองสินค้าก็เป็นสิ่งสำคัญและมีการใช้ในชีวิตจริง และจากรายงานการสำรวจทัศนคติของนักท่องเที่ยวยุโรปต่างประเทศที่มีต่อประเทศไทย โดยองค์การท่องเที่ยวยุโรป (2530: 84) พบว่าภาษา เป็นปัญหาอันดับหนึ่งที่ชาวต่างประเทศไม่ชอบ เพราะมีปัญหาใน เรื่องการซื้อหา และการต่อรองราคาสินค้า ดังนั้นถ้าครูไม่รู้จักปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ คำศัพท์หรือประโยคต่าง ๆ ที่จำเป็น เหล่านี้จะไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ จึงทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสและไม่สามารถนำมาปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์จริงได้ และจากผลการวิจัยของ กานดา จรดล (2529: 109) พบว่าครูมีความต้องการที่จะให้ลดกิจกรรมในบทเรียน โดยให้เหตุผลว่าไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ครบทุกกิจกรรมตาม เวลาที่กำหนด ทำให้มีปัญหาด้านการสอนและการจัดกิจกรรมการฝึกบทสนทนา แสดงว่าครูผู้สอนยังไม่เข้าใจ เกี่ยวกับวิธีการสอน และการจัดกิจกรรมที่เสนอไว้ในคู่มือครูว่าสามารถที่จะปรับได้ตามความเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น ดังนั้น เมื่อครูไม่ทราบว่า จะใช้วิธีการสอนแบบใด และเลือกเนื้อหาในบทเรียนมาจัดกิจกรรมอย่างไร จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำเอาไปปรับใช้ได้ จึง เป็น เหตุให้ผู้จบชั้นประถมศึกษาขาดเนื้อหาที่จะนำไปใช้ในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษให้ได้ดี

การเรียนภาษาแม่จะมีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สองมาก ดังที่ บราวน์ (Brown 1980: อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2525: 35-37) กล่าวว่าสิ่งที่กำหนดความยากง่ายในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของคน เราที่ได้เรียนมาจากภาษาแม่ของตนเอง ซึ่งถ้าภาษาต่างประเทศใกล้เคียงกับภาษาแม่จะพบว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นคงจะเป็นไปได้ง่ายขึ้น แต่การเรียนภาษาไทยของเด็กไทยประสบปัญหาตลอดมา เหตุนี้ อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยไม่ประสบความสำเร็จ การนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพจึง เป็นภาษาที่ใช้ทำทางประกอบลักษณะของประโยคที่ใช้ในการพูด จะเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นจากการนึกคำพูดให้เป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงพูดประโยคภาษาอังกฤษ เช่น

You walk go over there ท่านเดินไปตรงโน้น

What you want? ท่านต้องการอะไร

Not too much ไม่แพง

You want one or two or three ท่านต้องการ 1 หรือ 2 หรือ 3

This money for change. เงินทอน

You want one more. ท่านต้องการอย่างอื่นไหม

ดังนั้นการนำคำศัพท์มาจัดสร้างประโยคใหม่ เพื่อให้ตรงกับภาษาแม่ เช่นนี้จึง เป็น
 สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตัวอย่างประชากรใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และจากการสังเกตของผู้
 ผู้วิจัยพบว่าสื่อสำคัญที่ตัวอย่างประชากรใช้ประกอบการสนทนากับชาวต่างประเทศที่นอกเหนือจาก
 ท่าทางคือ สินค้าที่ตัวอย่างประชากรนำมาเสนอให้กับชาวต่างประเทศ เช่น ของที่ระลึก ฯลฯ ซึ่ง
 ในลักษณะเช่นนี้ ผอຍផា พันธ์พัก ได้ให้สัมภาษณ์ว่าการที่ตัวอย่างประชากรนำเอาคำศัพท์มาสร้าง
 ประโยคนั้นชาวต่างประเทศอาจไม่เข้าใจภาษาที่พูดออกมาก็ได้ แต่สิ่งสำคัญที่ช่วยให้เขา เข้าใจได้คือ
 ท่าทาง และสินค้าที่นำมาเสนอขายนั่นเอง

จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ภาษาที่ใช้สนทนาระหว่างตัวอย่างประชากรกับชาว
 ต่างประเทศไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเสมอไป บางครั้ง เป็นภาษาญี่ปุ่น จีน ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ
 ชาวต่างประเทศบางคนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลย หรือสามารถสื่อสารได้เพียงเล็กน้อย อาศัยใช้ท่าทาง
 ประกอบการสื่อสาร สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งพบว่าตัวอย่างประชากรไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษ แต่ไป
 ฝึกพูดภาษาจีน ญี่ปุ่น อิตาลี ฝรั่งเศส ฯลฯ แทน คือ บริเวณเกาะล้าน เมืองพัทยา เป็นบริเวณ
 ที่มีนักท่องเที่ยวชาวจีน ญี่ปุ่น เกาหลี ฝรั่งเศส อิตาลี ฯลฯ เดินทางไปท่องเที่ยวกันมาก ซึ่ง
 ตรงกับที่ วรรณภา วรรณศรี ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า ปัจจุบันนี้ประชากรที่เกาะล้านส่วนใหญ่จะไม่
 คอยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากนัก แต่จะพูดภาษาจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี ฯลฯ แทน เพราะ
 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ไปเที่ยวบนเกาะล้านจะเป็นทัวร์จากประเทศจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มากกว่า
 ชาติอื่น ภาษาของชาติเหล่านี้จึงมีอิทธิพลต่อตัวอย่างประชากรที่จำเป็นต้องเรียนรู้เพิ่มขึ้นนอกเหนือ
 จากภาษาอังกฤษเคยเรียนมา เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ ชาวต่างประเทศเหล่านี้ไม่มีความ
 สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หรือมีความสามารถเท่า ๆ กับตัวอย่างประชากรภาษาอังกฤษที่ชาว
 ต่างประเทศเหล่านี้ใช้ จึงไม่ใช่ตัวแบบที่ดีที่ตัวอย่างประชากรจะเลียนแบบได้ และจากการที่ตัวอย่าง
 ประชากรไม่มีโอกาสในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษสนทนาอย่างเพียงพอจึง เป็นสาเหตุที่ทำให้
 ตัวอย่างประชากรใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ดีและไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์

ลักษณะภูมิอากาศมีผลกระทบต่อความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ เช่นกัน เช่น ในฤดูฝนมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาน้อย โดยเฉพาะที่อำเภอเกาะสมุย และอำเภอเกาะพะงัน บนเกาะภูเก็ต มีเพียงปีละ 2 ฤดู ประมาณเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนมกราคม มีลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดจากทะเลจีน เป็นช่วงที่มีฝนตกหนัก ลมแรง เป็นอันตรายต่อการท่องเที่ยว ดังนั้นในช่วงนี้จึงมีนักท่องเที่ยวน้อย ตัวอย่างประชากรจึงไปประกอบอาชีพอย่างอื่นแทน เช่น ทำไร่ ทำสวน รับจ้าง ฯลฯ และจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากร เขาให้ความเห็นว่า ในช่วงที่ต้องหยุดการประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวไปประมาณ 6-7 เดือน ทำให้เขาเกิดปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษมาก เนื่องจากการลืมทำให้ต้องเสียเวลาในการฝึกพูดสนทนาใหม่ด้วยสาเหตุนี้จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ตัวอย่างประชากรมีความสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้น้อยคือ อยู่ในระดับ 1 เท่านั้น

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา เพื่อพิจารณาคำเฉลยของคะแนนในแต่ละข้อพบว่า ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษข้อที่ 5 เป็นข้อที่มีคำเฉลยของคะแนนสูงสุดเท่ากับ 2.00 จากคำถามที่ว่า How much is the fare? คำว่า How much ที่ถามเกี่ยวกับราคามีอยู่ในหนังสือ English Is Fun. เล่ม 3 เกี่ยวกับสถานการณ์การซื้อขายและจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งหมดเมื่อได้ยินคำว่า How much เท่านั้นก็จะตอบทันทีว่าเป็นเงินกี่บาท ทั้งที่บางคนไม่รู้ความหมายของคำว่า fare ว่าแปลว่าอะไร แต่จากสถานการณ์ที่เชื่อมโยงกันมาจึงทำให้ตัวอย่างประชากรฟังและทราบทันทีว่าเป็นการถามเกี่ยวกับเรื่องราคา และจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องตัวเลขตั้งแต่ 1-100 พบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งหมดสามารถนับเลข เป็นภาษาอังกฤษได้ทุกคน เพราะการประกอบอาชีพในธุรกิจเหล่านี้จำเป็นต้องพูดเกี่ยวกับตัวเลขทุกวัน ส่วนความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษข้อที่ 13 เป็นสถานการณ์การซื้อขาย ซึ่งเมื่อชาวต่างประเทศเลือกซื้อสินค้าตามที่ต้องการแล้ว ตัวอย่างประชากรจะถามชาวต่างประเทศว่าต้องการสินค้าอย่างอื่นอีกไหม ด้วยคำถาม Is there anything else? ซึ่งปรากฏอยู่ในบทเรียน English Is fun เล่ม 3 พบว่า ไม่มีตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการนำเอาประโยคนี้มาใช้สนทนาเลย ตัวอย่างประชากรจะใช้ประโยคอื่นแทน เช่น You want something more? One more? You want one more? ฯลฯ และจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรว่าทำไมไม่ใช้คำว่า

Is there anything else? ตัวอย่างประชากรตอบว่า จำไม่ได้และไม่ทราบว่าจมนำมาใช้
 คอนโทน ใช้อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประคินันท์ อุปรมัย (2518: 31) ที่ให้แง่
 คิดในเรื่องของการจำการลืมน่า ผู้ที่มีโอกาสนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ และมีการ
 ทบทวนอยู่เสมอในชีวิตประจำวันย่อมทำให้เกิดการจำได้ดี แต่ถ้ามิได้มีการฝึกฝนอยู่เสมอ ย่อม
 ทำให้เกิดการลืมได้ง่าย

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษทั้ง 15 ข้อ ของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา
 ในอำเภอกระทุ้ง จังหวัดภูเก็ต อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี และเมืองพัทยา จังหวัด
 ชลบุรี นั้น จากค่าเฉลี่ยของคะแนนพบว่า ผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาในอำเภอเกาะสมุย อำเภอกระทุ้ง
 และเมืองพัทยา มีค่าเท่ากับ 1.09, .98 และ .94 ตามลำดับ จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน
 ของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาในอำเภอเกาะสมุย และอำเภอกระทุ้ง สูงกว่าเมืองพัทยา ทั้งที่เมืองพัทยา
 เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชาวต่างประเทศรู้จักดี และเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว เป็นเวลานานมาแล้ว
 แต่จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า สถานที่และนักท่องเที่ยว เป็นตัวแปรอย่างหนึ่งที่ทำให้ความสามารถ
 ในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษาในแต่ละอำเภอต่างกัน เช่น ที่เกาะล้าน
 นักท่องเที่ยวจะเดินทางออกจากตัวเมืองพัทยาโดยเรือมาถึงเกาะล้านประมาณ 10 นาฬิกา หลัง
 จากที่พักผ่อนโดยการซื้อสินค้า เล่นน้ำทะเล ฯลฯ เวลาประมาณ 14-15 นาฬิกา นักท่องเที่ยว
 จะเดินทางกลับพัทยา ดังนั้นระยะเวลาที่ตัวอย่างประชากรใช้ประกอบอาชีพในธุรกิจต่าง ๆ จะ
 มีเพียง 4-5 ชั่วโมงเท่านั้น ทุกอย่างทั้งที่เกาะล้านหรือที่พัทยาจะเป็นธุรกิจหมด การสนทนากับ
 ชาวต่างประเทศจึงเน้นการใช้ประโยคที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพอย่างเดียว สถานการณ์เกี่ยวกับ
 การตกทายจึงไม่ค่อยมีใช้กัน ซึ่งจะต่างกับตัวอย่างประชากรในอำเภอเกาะสมุย ส่วนใหญ่จะ
 เป็นพนักงานภายในร้านอาหารในบังกาโล และที่อำเภอกระทุ้งส่วนใหญ่จะนั่งขายสินค้าอยู่ที่ริม
 ใกล้เคียงหาด จึงมีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยว และทำให้มีโอกาสในการสนทนาซักถาม
 ชาวต่างประเทศ เช่น ประโยค How are you today? ซึ่งเป็นความสามารถในการฟัง
 และพูดภาษาอังกฤษในข้อที่ 7 ตัวอย่างประชากรในอำเภอเกาะสมุย และอำเภอกระทุ้ง
 สามารถตอบได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ตัวอย่างประชากรในเมืองพัทยาส่วนใหญ่ตอบไม่ได้ และ
 ประเด็นที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การที่มีนักท่องเที่ยวหลายชาติเข้ามาท่องเที่ยวที่เมืองพัทยา ซึ่ง
 ส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่น ชาวจีน ไต้หวัน และเกาหลี จึงทำให้ตัวอย่างประชากรจำเป็นต้องใช้

ภาษาอื่นสนทนาแทนภาษาอังกฤษ เช่น บน เกาะล้าน ภาษาที่ใช้กันมากคือ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น และจากรายงานการวิจัยครั้งนี้พบว่า นอกจากภาษาอังกฤษแล้วตัวอย่างประชากรยังสามารถพูดภาษาญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี และมาเลเซีย เป็นต้น

3. ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คะแนนของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่การศึกษา 2526 และ 2527 สูงกว่าผู้ที่จบปีการศึกษา 2528 เนื่องจากผู้ที่จบปีการศึกษา 2528 จะมีอายุประมาณ 14-15 ปี แต่ผู้ที่จบการศึกษาปี 2526-2527 จะมีอายุมากกว่า ทำให้สามารถรับความรู้ต่าง ๆ ได้มากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรมสามัญ (2512: 39) พบว่าผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาไปแล้ว 4-6 ปี ความรู้ความสามารถจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ และเมื่อจบจากโรงเรียนไปแล้ว 10 ปีขึ้นไป ความรู้ความสามารถจะค่อย ๆ สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นเช่นนี้ทุกวิชา สาเหตุเพราะเมื่อผู้จบชั้นประถมศึกษาอายุมากขึ้น การได้รับความรู้จากสื่อมวลชนและแหล่งความรู้ต่าง ๆ ก็กว้างขวางขึ้น ประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดจึงสูงขึ้น สามารถรับรู้ได้เร็วและไวกว่าผู้ที่จบจากโรงเรียนในระยะเวลา 1-3 ปี นอกจากนี้จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปี 2526-2528 พบว่า ตัวอย่างประชากรที่จบการศึกษาปี 2526-2528 มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ตัวอย่างประชากรบางคนจบการศึกษา 2526-2527 แต่เพิ่งเข้ามาทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวเพียง 1-2 ปี เท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพิ่มโดยเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว 1-5 ปี (ดูตารางวิเคราะห์ในภาคผนวก ง) และพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการตอบแบบสัมภาษณ์ของผู้ที่มีประสบการณ์จากการทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวมาแล้ว 1-5 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คะแนนของผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวมาแล้ว 4-5 ปี สูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การทำงานมาแล้ว 1-3 ปี การ

เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอ ผู้ที่มีประสบการณ์ในการฝึกมากย่อมจะดีกว่าผู้ที่มีประสบการณ์น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มยุรี สุขวิวัฒน์ (2530: 74) ที่กล่าวว่า ผู้ที่ได้เห็นมากได้รับรู้มาก และได้สัมผัสมาก ย่อมจะมีประสบการณ์ทางภาษามากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ชีวิตน้อยกว่า

ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ในสถานการณอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ตอบมาแล้วในส่วนที่ 1 พบว่า สถานการณ์และประโยคต่าง ๆ ที่ตัวอย่างประชากรนำมาตอบนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีบรรจุไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เนื้อหาในบทเรียนนั้นเป็นบทสนทนาธรรมดา ในลักษณะที่ผู้ซื้อถามหาสินค้าถามว่าราคาเท่าไร ส่วนผู้ขายก็จะถามว่าต้องการจำนวนเท่าไร ต้องการอย่างอื่นอีกไหม เช่น

ผู้ซื้อ : How much is this candy?

ผู้ขาย : Eleven baht a bag.

ผู้ซื้อ : Give me two bags, please.

แต่ในสถานการณ์ที่เป็นจริงนั้นทั้งผู้ซื้อและผู้ขายยังใช้ประโยคต่าง ๆ สนทนาอีกมากมาย และเป็นสถานการณ์ที่จำเป็นมากสำหรับผู้ประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น สถานการณ์ การเชิญชวนให้ชาวต่างประเทศสนใจสินค้าหรือบริการสถานการณ์การต่อรองสินค้า และการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้สินค้าและบริการ ยกตัวอย่างเช่น ผู้ที่ประกอบอาชีพในธุรกิจการขนส่งเกี่ยวกับสกูตเตอร์ประโยคที่จะใช้เชิญชวนให้ชาวต่างประเทศสนใจ ซึ่งมีบางประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เช่น

Hello! You take scooter. สวัสดีครับท่านจะเล่นสกูตเตอร์ไหม

200 baht for one hour. 200 บาทต่อ 1 ชั่วโมงเท่านั้น

เมื่อชาวต่างประเทศตกลงว่าจะเช่าเรือสกูตเตอร์แล้ว การให้คำแนะนำและข้อตกลงต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งสำคัญมากเนื่องจากมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นอยู่ ตัวอย่างประชากรจะใช้ประโยคต่าง ๆ เช่น

I go with you. ให้ฉันไปกับท่านด้วยไหม

You play around here. You not go over there have stone.

ท่านขับเล่นได้รอบ ๆ บริเวณนี้อ่าขับออกไปตรงโน้นเพราะมีหิน

You drive problem/accident you pay money full.

ถ้าท่านขับไปแล้วมีปัญหาหรืออุบัติเหตุ ท่านจะต้องจ่ายค่าเสียหายทั้งหมด

Have accident we can help you on time very quickly.

เมื่อมีอุบัติเหตุเราสามารถที่จะช่วยท่านได้อย่างเร็วและทันเวลา

สำหรับผู้ประกอบอาชีพในธุรกิจการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตได้ภายในประเทศนั้น

จะ เริ่ม เชิญชวนด้วยประโยค

You want buy something? ท่านต้องการซื้ออะไรบ้างไหม

Looking never mine, look free not pay money.

ดูเถอะไม่เป็นไรดูฟรีไม่เสียเงิน

It good/nice/strong/beautiful มันดี มันแข็งแรง มันสวย

If you buy. I sell you very cheap. ถ้าท่านซื้อฉันจะขายให้ถูกมาก

If you buy many I come doen for you. ถ้าท่านซื้อมากฉันจะลดราคาให้

เมื่อชาวต่างประเทศสนใจและต่อรองราคาแล้ว ตัวอย่างประชากรจะพยายามให้ประโยคต่าง ๆ ที่ทำให้ขายได้ราคาไม่ขาดทุน เช่น

How much you give? ท่านให้ราคาเท่าไร

I loss money, please say one more. ฉันขาดทุนโปรดให้ราคาใหม่อีกครั้ง

I have percent little. ฉันได้เปอร์เซ็นต์นิดหน่อยเท่านั้น

If I don't loss, I give you. ถ้าฉันไม่ขาดทุนฉันจะขายให้ท่าน

สถานการณ์การต่อรองราคาสินค้าเป็นสิ่งจำเป็นมากในการประกอบอาชีพ และเป็น
เรื่องตัวอย่างประชากรให้ความเห็นว่าเป็นปัญหามากที่สุด เพราะไม่ทราบว่าจะอธิบายว่า
อย่างไร เมื่ออธิบายไม่ได้จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ขายสินค้าไม่ดีเท่าที่ควร และจากการรายงาน
การสำรวจทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อประเทศไทย โดยองค์การท่องเที่ยว

แห่งประเทศไทย (2530: 84) นั้นพบว่าภาษาเป็นปัญหาอันหนึ่งที่ชาวต่างประเทศไม่ชอบ เพราะมีปัญหาใน เรื่องการซื้อขาย และการต่อรองราคาสินค้า สถานการณ์เกี่ยวกับการต่อรองสินค้านี้ สมคิด พรหมจันทร์ ซึ่งเป็นเจ้าของห้องสมุดหนังสือต่างประเทศและร้านจำหน่ายของที่ระลึกที่อำเภอเกาะสมุย ได้ให้ข้อคิดว่าถ้าคนขายสามารถที่จะอธิบายว่าเหตุใดสินค้าบางอย่างที่คล้ายคลึงกันจึงแพงกว่ากัน และเหตุใดจึงแพงกว่าที่เชียงใหม่และกรุงเทพฯ ให้ชาวต่างประเทศเข้าใจได้ จะทำให้ขายสินค้าได้ดีเพราะชาวต่างประเทศส่วนมากถ้าเข้าใจถึงเหตุผลที่อธิบายให้ฟังจะซื้อสินค้าทันที ถึงแม้ว่าราคาจะแพง

จากการวิจัยนี้จะพบว่า มีสถานการณ์หลายสถานการณ์ที่ผู้ที่ประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวยุติเป็นต้องนำไปใช้ และสถานการณ์เหล่านี้ไม่มีบรรจุไว้ในหลักสูตร จากประโยคและวลีที่ตัวอย่างประชากรใช้ในการสนทนา พบว่าเป็นประโยคหรือวลีที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ดังนั้นถ้ามีการจัดเนื้อหาในบทเรียนให้สอดคล้องกับอาชีพที่ตัวอย่างประชากรทำอยู่ ก็อาจทำให้ตัวอย่างประชากรพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น และปัญหาที่เกิดขึ้นกับชาวต่างประเทศและกับตัวอย่างประชากรก็จะหมดไป

จากการสังเกตของผู้วิจัยและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ยังพบว่า ตัวอย่างประชากรเมืองพัทยาที่ประกอบอาชีพในธุรกิจการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตได้ภายในประเทศ เช่น จำพวกของที่ระลึก เวลาเสนอขายสินค้าตัวอย่างประชากรใช้ภาษาและท่าทางประกอบเพื่อเรียกร้องความสนใจให้ชาวต่างประเทศเกิดความสงสัยและภาษาที่ใช้ก็ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เช่น พูดว่า I no have father and mother. I hungry. I have brother and sister in school. ฯลฯ หรือการเสนอสินค้าบ่อยเกินไป เป็นการสร้างความรำคาญให้กับนักท่องเที่ยวมากกว่าการเสนอขายสินค้าโดยใช้ประโยคในลักษณะเช่นนี้จะไม่พบที่อำเภอกระบุรี และอำเภอเกาะสมุย เพราะที่สถานที่ทั้ง 2 แห่งนี้ไม่มีปัญหาเรื่องระยะเวลาในการประกอบอาชีพ สามารถที่จะประกอบอาชีพได้ทั้งวัน และที่อำเภอกระบุรีก็มีนักท่องเที่ยวและตัวอย่างประชากรไม่มากเท่าพัทยา ส่วนที่เกาะสมุยตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ทำงานในภัตตาคาร ร้านอาหารภายในบังกาลัย จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการข่มขู่หรือแย่งชิงในการเสนอขายสินค้าต่อนักท่องเที่ยว จากข้อสังเกตนี้ตรงกับรายงานขององค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2530: 8) ที่นักท่องเที่ยวเสนอแนะ

ว่าควรจะมีการแก้ไขเกี่ยวกับผู้จำหน่ายสินค้าหรือขายบริการต่าง ๆ ในเรื่องการข่มขู่และคุกคาม
นักท่องเที่ยวจนเกินความรำคาญในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวบางแห่ง

จากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พอสรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา
ส่วนใหญ่มีความสามารถอยู่ในระดับ 1 นั้นมีปัจจัยต่าง ๆ มากมาย เช่น ความรู้ที่ได้รับจาก
โรงเรียนไม่สอดคล้องกับการนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ เนื่องมาจากครูขาดความรู้ความ
เข้าใจในหลักสูตร ขาดความรู้ในเรื่องเทคนิคการสอน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะ
การฟังและพูดอย่างเพียงพอ สถานการณ์ที่จำเป็นบางสถานการณ์ไม่ได้บรรจุไว้ในหลักสูตร
นอกจากนี้สภาพสิ่งแวดล้อมทางสังคมและสภาพภูมิศาสตร์ ยังมีผลกระทบให้ชาวต่างประเทศ
เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวน้อยลง จึงเป็นสาเหตุทำให้ตัวอย่างประชากรไม่มีโอกาสฝึกฝน การ
ฟังและพูดภาษาอังกฤษได้เพียงพอและสม่ำเสมอ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัด
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา น่าจะนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนให้เข้า
กับสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน และสามารถ
ใช้ได้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษา

ข้อสังเกตที่ได้จากการสัมภาษณ์ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้น
ประถมศึกษาที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวในอำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอกระบุรี
จังหวัดภูเก็ต และเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

1. ในวันที่เสาร์-อาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดจะพบว่า มีเด็กที่กำลังเรียนในระดับประถมศึกษา
ไปขายหนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศ ขายน้ำอัดลม บริเวณชายหาดกะตะ และหาดตะกรน ใน
อำเภอกระบุรีหลายคน แสดงว่าเมื่อเด็กพวกนี้เรียนจบชั้นประถมศึกษา ก็จะมาประกอบอาชีพใน
ธุรกิจเหล่านี้ต่อไปในอนาคต

2. เกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ถึงแม้ส่วนใหญ่จะตอบว่า
สนทนาได้ดี แต่ก็ให้ความเห็นว่า ประโยคที่พูดอยู่นั้นพูดไม่ถูกต้องตามรูปแบบของภาษา เพราะไม่
รู้ไวยากรณ์เลย แต่ไม่รู้จะศึกษาได้ที่ไหน ดังนั้นทุกคนจึงอยากได้รูปแบบของภาษาที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

1. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ควรมีการพิจารณาปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตร โดยเน้นให้มีสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นที่ครูผู้สอนสามารถนำไปดัดแปลงใช้ให้เข้ากับสถานการณ์จริงในแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นมากขึ้น เช่น สถานการณ์การซื้อขาย การต่อรองราคาสินค้า การถามทิศทาง การแนะนำตัว ฯลฯ

2. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา เช่น ศึกษาธิการจังหวัด อำเภอ ได้ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ จากงานวิจัยมาดัดแปลงคิดหารูปการจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว และควรมีการประชุมหารูปแบบการสอนหลาย ๆ วิธีเพื่อแนะนำครูให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั่วไป

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนที่อยู่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ควรตระหนักถึงความพร้อมและความจำเป็นในการสอนภาษาอังกฤษ โดยคำนึงถึงความสามารถของครู และความต้องการของท้องถิ่นเป็นสำคัญ ซึ่งถ้าครูมีความพร้อมในการสอนและสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็ย่อมสามารถที่จะจัดกิจกรรมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นได้

1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดให้มีการนิเทศภายใน เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้สำเร็จตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

1.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรสนับสนุนครูให้มีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถด้านการสอนอยู่เสมอ โดยส่งไปอบรมหรืออาจจะเชิญวิทยากรมาให้ความรู้และฝึกทักษะต่าง ๆ ทางภาษาเป็นครั้งคราว เพื่อให้ครูตื่นตัวอยู่เสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ครูภาษาอังกฤษต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรว่าหลักสูตรยึดสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การสอนจึงเน้นการนำเอาภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งถ้าครูเข้าใจวิธีการสอนการจัดการเรียนการสอน นักเรียนก็จะสามารถจดจำและนำไปใช้ได้

2.2 ครูภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในจังหวัดที่มีการประกาศให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอทั้งในด้านวิชาการ เช่น ทักษะในการพูด การออกเสียงและวิธีสอน ตลอดจนพยายามแสวงหากิจกรรมเสริมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เพราะ การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ นั้น ทำให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเอง และการสอนของครู จะส่งผลไปยังนักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย สามารถจดจำ สิ่งที่เรียนในโรงเรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

2.3 ครูผู้สอนในโรงเรียนที่อยู่ในสถานที่ท่องเที่ยว ควรมีการสอนซ่อมเสริม ทั้งในและนอกเวลาเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการฟังและพูดกับชาวต่างประเทศ ที่มาท่องเที่ยวในสถานที่นั้น ๆ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น องค์กรท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ควรจัดให้มีการอบรม หรือแนะนำเอกสาร เผยแพร่ให้กับผู้ที่ประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยในกลุ่มวิชาอื่น ๆ อีก เช่น กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ กลุ่มทักษะเพื่อดูความสามารถของนักเรียนในการนำความรู้ในวิชาต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันหลังจากจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาแล้ว
2. ควรทำวิจัยในเรื่องความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรที่ประกอบอาชีพในธุรกิจอื่น ๆ เช่น ธุรกิจโรงแรม เป็นต้น